

Εἶδη Τραγωδίας.

Καὶ τὰ μὲν Μέρη τὰ συνδέττοντα πάσαν Τραγωδίαν τοιαῦτά τινα εἶναι, καὶ αὐτῶ πρέπει νὰ διαδέττονται· τὸ δὲ Ὅλον αὐτῆς κατὰ δύο γίνεται Τρόπους· ἢ Ἀπλοῦν, ἢ Πεπλεγμένον. Καὶ Ἀπλοῦν μὲν εἶναι, ὅταν ἡ Πράξις εἶναι Συνεχῆς, καὶ μία, καὶ ἡ ἀπὸ Εὐτυχίας εἰς Δυσυχίαν Μετάβασις γίνεται χωρὶς τινος Περιπετείας, καὶ Ἀναγνωρισμοῦ. Πεπλεγμένον δὲ, ὅταν ἡ Μετάβασις γίνηται μετὰ Περιπετείας, καὶ Ἀναγνωρισμοῦ, ἢ καὶ μετὰ τῶν δύο ὁμοῦ· τὰ ὅποια δὲν πρέπει νὰ συμπλέκωνται ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' ἐκ τῆς ἰδίας Συστάσεως τοῦ Μύθου πάλιν, καὶ εἰς τρόπον ὅτι ἐκ τῶν γεγενημένων νὰ συμβαίνωσι καὶ τὰ ἀκόλουθα, ἢ κατὰ τὸ Ἀναγκαῖον, ἢ κατὰ τὸ Εἰκός· ἐπεὶδὴ τὸ νὰ γίνηται τοῦτο δι' ἐκεῖνο, ἢ μετ' ἐκεῖνο, πολὺ διαφέρει ἀπὸ τὸ νὰ γίνηται ὡς ἔτυχεν.

Ἐκ τούτων δὲ τῶν δύο Τρόπων τέσσαρα Εἶδη Τραγωδίας προβαίνουσι πάλιν. Πρῶτον τὸ Πεπλεγμένον· ὅταν δηλαδὴ τὸ Ὅλον τοῦ Μύθου εἶναι ὁ Ἀναγνωρισμὸς, καὶ ἡ Περιπέτεια, ὡς προελάχθη. Δεύτερον τὸ Παθητικόν, ὅταν τὸ Ὅλον τοῦ Μύθου εἶναι κατὰ τὸν Ἀπλοῦν Τρόπον, πλην συνεσημένον ἀπὸ διαφόρου παθητικῆς Πράξεως, καθὼς ὁ Μασιγοφόρος Ἀῖας τοῦ Σοφοκλέους. Τρίτον τὸ Ἡθικόν, ὅταν τὸ Ὅλον τοῦ Μύθου δὲν συνίσταται ἀπὸ Περιπετείας, Ἀναγνωρισμοῦ, καὶ Παθημάτων, ἀλλ' ἀπὸ Ἐυδειξῆν Ἡθῶν, καὶ Προαιρέσεων Χρησῶν, ἢ Πονηρῶν, καθὼς εἶναι ἡ ὑπὸ Θεσέως Ἀπάτη τῆς Ἀριάδνης, καὶ ἡ ὑπὸ Ἀκάσου Κατάληψις τοῦ Πηλέως εἰς τὸ Πηλιον Ὄρος, καὶ πάντα τὰ τοιούτοτροπα Μυθικὰ Διηγήματα. Καὶ τέταρτον τὸ διαλαμβάνον περὶ Θεῶν, Νυμφῶν, Ἐριννύων καὶ τῶν εἰς Ἄθην Πράξεων· καὶ ἐκ τούτου τοῦ Εἶδους Τραγωδία εἶναι ὁ Προμηθεὺς Δεσμώτης τοῦ Σοφοκλέους·

ἢ εἰς τὸν Ἄθην Κατάβασις τοῦ Ὀρφέως, καὶ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ὅσαι τοιαῦται· εἰς τὴν Συμπλοκὴν δὲ τῶν τοιούτων Εἰδῶν, ὁ Ποιητὴς πρέπει νὰ σοχάξηται νὰ εἶναι τὰ Πράγματα κατὰ τὸ Θαυμαστὸν δίσλου· ἐπεὶδὴ τοῦτο εἶναι τῆς Τραγωδίας τὸ ἴδιον, καὶ ἅμα καὶ εἰς τοὺς Θεατὰς Ἀρεστὸν, καθὼς δηλαδὴ ὅταν παριστάνηται νὰ ἐξαπατηθῇ μὲ Πουηρίαν Σοφός τις καὶ Δόκιμος, ὡς ἰσορεῖται νὰ ἦτον ὁ Σίσυφος· ἢ νὰ νικηθῇ Ἄνδρεις, καὶ Ἄδικος, καὶ τὰ παραπλήσια.

Τοιαῦταί τινες καὶ Πράξεις, καὶ Τρόποι, καὶ Συστάσεις εἶναι εἰς τὴν Τραγωδίαν ἀξιοπαρατήρητοι. Τραγωδία δὲ ἀρίστη ἐκείνη εἶναι, ἣτις ἤθελε λαμβάνη τὴν Ἰλίου Πηλεὶς ἐκ τῶν παραδεδομένων Μύθων τῆς Ἀρχαιότητος, καὶ ἤθελε τελειώη ἀπὸ Εὐτυχίαν εἰς Δυσυχίαν· καὶ δευτέρα ἢ κατὰ τὸ ἐναντίον, εἰς τὴν ὁποίαν δηλαδὴ ἤθελε παριστάνουται νὰ φιλοῦνται μὲν δύο ἐχθρικότατοι εἰς τὸν Μῦθον, νὰ εὐγαίνωσι δὲ πάλιν εἰς Μονομαχίαν, πλην νὰ μὴ φουεῖται τις ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ νὰ συμπίπτη εἰς τὸ μεταξύ κῆμμία ἄλλη ἐξωτερικὴ Συνδρομὴ, καὶ εὐπρεπῶς νὰ διαλύη τὴν Μάχην, καθὼς εἰς τὸ παρὸν Παράδειγμα, οἶον· Δύο Ἡρώες ἐχθρικότατοι γενομένοι, ὤμοσαν ἕκαστος κατὰ τοῦ ἐτέρου· μετὰ δὲ Παρέλευσιν πολλοῦ Χρόνου, ἀγνώριστοι εἰς ξένους Τόπους, ἔζησαν μεταξύ των Φιλίαν ζεσνὴν, καὶ ἀναγνωρισθέντες μετὰ τὴν Φιλίαν, εὐγαίνουσι εἰς Μονομαχίαν διὰ τοὺς προτέρους Ὀρκους· ἀλλ' ἡ τοῦ ἐνὸς Ἀδελφῆ, καὶ τοῦ ἐτέρου Ἐρισμένη, ἀμφοτέρους ἀναζητοῦσα, καὶ εἰς τὸ μεταξύ τῆς Μονομαχίας των φθάσασα καὶ ἀναγνωρισθεῖσα δυαλύει τὴν Μάχην, δεικνύουσα ἀνισχύρους τοὺς προτέρους Ὀρκους διὰ τὴν ἐνεσῶσαν Φιλίαν.